

Δ. Κ.

ΡΟΣΩΠΙΑΚΙ μικρό, άβρότατο, άριστο-
κρατικό, τριανταφυλλένιο και γλυκό
σάν τὰ θλιμμένα όνειρα που του άργο-
πεθαίνουν στον γαλήνιο όρίζοντα τές
θεομές καλοκαιριάτικες βραδνές.

Δυό μάτια μαύρα, μαύρα σάν τὸ γα-
γάτη, γεμάτα από πένθος και ήδυπά-
θεια, δυό μάτια βελουδένια, φωτίζουνε γλυκά τὸ πρό-
σωπό της. Τὰ βράδυα, σάν δάση ό ήλιος είναι σάν
μενεξέδες και τήν νύχτα φέγγουνε σάν δυό μεγάλα
κατάμαυρα άστρο.

... Ω τὰ ώραία της μάτια! ... στά βελιά σκο-
τάδιά τον ή καλωσύνη και ή αγάπη λάμπουν, κι' από-
μα πιό βαθειά μέσα στά μάτια της κοιμάται ή ήδονή.

Στά μάγουλά της είναι πορφωρά σάν τὸ ήλιοβασι-
λεμνος τριανταφυλλιά ροδοπέταλα του Άπριλιου, και
όλο τὸ προσωπάκι της έχει τήν απαλωσύνη των ρό-
δων, των άνέγγιχτων αλιων ρόδων.

Τὰ χείλια της είναι κόκκινα, κόκκινα σάν αἶμα και
σάν τὰ γαρύφαλλα. Είναι πορφωρά σάν τὸ ήλιοβασι-
λεμνος και σάν τὰ ώριμα ρόδια, ή σάν τὰ κεράσια
που σου δίνουν τον πόθο νὰ τὰ δαγκάσεις· τόσο είναι
ώμορφα και προκλητικά.

Κι' είναι μεθυστικά, γλυκά τὰ χείλιά της, γιατί σάν
τὸ ροδοστάμια και σάν τὸ μέλι... Αδιάκοπα ποθεῖ
νὰ τὰ φιλήσῃ τὸ στόμα μου, και σάν αὐτὸ κοιρασθῇ
τότε ή διαφασμένη μου ψυχὴ θὰ τὰ φιλή.

Συχνὰ μισοανοίγουνε σὲ γλυκύτατο χαμόγελο τὰ
κόκκινα χειλάκια της και τότε προφθάνεις ν' αντι-
χρύσης δυό λαμπρές σειρές μαργαριταριών που στο-
λίζουνε τὸ στόμα της.

Ένα πυκνὸ στεφάνι καστανόξανθων μαλλιών είναι
πλεγμένο επάνω απ' τὸ ευγενικό όλόλευρο μέτωπό της.
Ένα στεφάνι που φεγγοβολάει χρυσά στον ήλιο. Ξέπλεει
τὰ χρυσομέταξα μαλλιά της στὸ σκοτάδι μοιάζουν με
τῆς νυχτὶς τοὺς πέπλους, και με τὰ κύματα που νυ-
λάει αδιάκοπα τ' άγρια μεσάνυχτα ή θάλασσα.

Τὸ χεράκι της εἶν' ὡμορφο, μικρὸ σάν κουκλίστικο,
με γιατί άνθινὰ δαχτυλάκια, τόσο λεπτά, που φοβάσαι
νὰ τὰ ἐγγίξης μήπως σπάσουνε· είναι λευκὸ και διά-
φανο τὸ χέρι της σάν τὸν άφρό τῆς θάλασσας και σάν
τὰ κάτασπρα τριανταφυλλιά και τές μεγάλες λευκές
πεταλοῦδες.

Η άχτινες του φεγγαριου που περπατοῦν τὰ βρά-
δυα στους λουλουδένιους κάμπους δέν έχουν τὴ δική
της χάρι, κι' ή άσπράδα του γλωμοῦ κρύου και των
γιασεμιῶν είναι τίποτα μπροστά στη λευκότητα του
γλυκοῦ όλόθερμου κορμιου της.

Κι' εἶσαι τόσο βαθειά κι' ανεξάλειπτα γραμμένη
στην ψυχὴ μου, ὦ αγαπημένη, ὥστε μονάχα ὁ θάνατος
θὰ σβύσῃ τὴν εἰκόνα σου μαζί και τὴ ζωὴ μου...

ΣΠΥΡΟΣ ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ

ΙΑ προαίσθησις δημι-
ουργουμένη κατ' άρχάς
από τήν τυχαίαν μελέ-
την ενός χαρακτήρος,
από τήν προσοχήν ἐ-

κείνην που αποσπᾷ ὁ αληθὴς Καλλιτέχνης ὡς αν-
θρώπος πρῶτον τῆς Ζωῆς, παρά ὡς ἀντιπρόσωπος
τῆς Τέχνης με ἔφερε μέχρι τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Σιμο-
ναίου ζωγράφου Λουκίδη· και ἐθεώρησα τὸν ἑαυτόν
μου εὐτυχῇ ὕστερον και τήν συγκίνησίν μου δικαιολο-
γημένην. ὅταν, επάνω εἰς τὰς μορφάς και τοὺς χαρα-
κτῆρας που προτιάσσει ἐκεῖ εἰς πέντε ἔργα του, εὗρηκα
τελείως ἠνωμένον τὸν Ἀνθρωπον τὸν ὁποῖον ἐγνώρισα,
με τὸν Καλλιτέχνην τὸν ὁποῖον εἶδα εἰς τὰ ἔργα του.

Εἶδα δύο εἰκόνας, τέλους γενναίους, αἱ ὁποῖαι δύ-
νανται νὰ ἐνθουσιάζουν και τὸν πλέον αἰσθητὸν τεχνό-
κρίτην, εἶδα ὅτι μπορεί κανεὶς νὰ ζητήσῃ ἀπὸ μιᾶ
γυναίκας μορφῇ, ἀγνὴ και ἀφελή, με κάποια νεανικό-
τητα θεωρητικὴ και λευκή, με ψυχὴν ἴσως γαλλικὴν
ἀλλὰ με ἕνα ὀνειροπόλημα εἰς τὰ χεῖλη και κατὰ τὴν
κόμμωσιν Ἑλληνικότατον και ἀπλούστατον τὴν ψυχὴν
τὴν ὁποίαν εὗρεν ὁ καλλιτέχνης εἰς τὴν ζωὴν ὡς τί-
πον. τὴν περιέβαλε με τὴν ἰδικήν του ψυχὴν εἰς χρώ-
ματα ἀπλά και φυσικώτατα. Εἰς τὴν δευτέραν εἰκόνα
εὗρηκα κάποιαν ψυχολογίαν ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς γυ-
ναίκας ἐκείνης Σκανδιναβικῆς χάριτος. Ἐκείνη αἰ-
σιαί και αἰ στροφαὶ των ζωγραφικῶν χαρακτῆρων
τῆς μορφῆς αὐτῆς εἶνε πρωτοτυπώταται και τῆς
πρώτης.

«Στὸ Βωμὸ τῆς Πατρίδος», «Τὸ λυκόφως» και «ὁ
Λήμιος» τρία ἀκόμη ἔργα, τὰ και σοβαρότερα, δι' ἃ έχει
νὰ ὁμιλήσῃ κανεὶς εὐρύτερα. Εἰς τὸ πρῶτον ὁρμονικῶς
διὰ τοῦ κλίοντος Βωμοῦ συμβολίζεται ή ἰδέα τῆς
Πατρίδος· ή παρισταμένη ἰέρεια, αὐτὴ μόνη, ή ἐξα-
γινωμένη Ἑλληνικὴ ψυχὴ, στέκει σθεναρά με ἐσθίητα.
ἐρυθροῦ ἀνοικτοῦ χρώματος, δεικνύουσα τὰς ἀνερχο-
μένας φλόγας τοῦ Βωμοῦ· ὁ χρωματισμὸς και τὰ κύ-
ματα τῆς ἐσθίητος πιτυοῦσης ὁρμονικῶς, επάνω εἰς
μίαν μορφὴν αἰσθητάν, δεικνύουσαν τὴν ἰερότητα ενός
ἡψηλοῦ καθήκοντος τῆς πατρίδος, εἶνε με πρωτοτυ-
πίαν εἰργασμένα.

Εἰς τὸ «Λυκόφως» πνέει κάποιος εἰδυλλιακὸς ζέφυ-
ρος ἀρχαίας Ἑλληνικῆς ζωῆς, πνέει ἕνας τέτοιος ζέ-
φυρος χρωμάτων ἀσχροῦφῶν και ζωντανῶν και ἀλ-
λουργικῶν επάνω εἰς μονογραφικὰς γραμμὰς που θέλ-
γει πολὺ, ἀλλὰ και συγκινεῖ ταυτοχρόνως διότι αἱ δύο
ἐκείνη νεανικαὶ μορφαὶ ἐξομολογοῦνται ἴσως τὸν
ἔρωτα των ἐνόπιον τοῦ λυκόφωτος, ἐνόπιον τῆς δι-
ούσης ἡμέρας! Ὅταν αἱ τελευταῖαι χλωμαὶ ἀκτι-
νες τοῦ ἡλίου σχηματίζουν ἕνα μυστικόν δίσκον λιό-
ψυχον, ἀπὸ νέφη χλωμά, εἰς τὸ βάθος μιᾶς δεινροσει-
ρᾶς φαίνονται μόνον ἐκεῖνα τὰ δύο, συντετριμμένα
ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸν συναίσθημά των, σώματα!

Ἀνώτερον ὅλων των ἔργων του εἶνε ὁ Λήμιος του.
Ὁ Λήμιος τοῦ Λουκίδη δέν πνέεται πλέον ἀπὸ τὸν ζέ-